

DZIEDĀT KUNGA DZIESMU SVEŠĀ ZEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 79:5–13, Ps. 88:4–13, Ps. 69:2–4, Ps. 22:2, Ps. 77, Ps. 73:1–20, 1Pt. 1:17.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Kā lai mēs dziedam Tā Kunga dziesmas svešā zemē?” (Ps. 137:4)

Nav jāiegrimst pārāk dziļi Psalmu grāmatā, lai atklātu, ka psalmi ir tapuši nepilnīgā pasaulē, kurā valda grēks, ļaunums, ciešanas un nāve. Stabilo radību, ko vada visvarens Kungs un Viņa taisnīgie likumi, pastāvīgi apdraud ļaunums. Grēkam arvien vairāk samaitājot pasauli, zeme Dieva ļaudīm arvien vairāk kļūst par “svešu zemi”. Šī realitāte rada dziesminiekam problēmu: kā dzīvot ticībā svešā zemē?

Kā mēs jau redzējām, psalmu autori atzīst Dieva augstāko varu un spēku, kā arī Viņa taisnīgos spriedumus. Viņi zina, ka Dievs ir mūžīgs, nemītīgs patvērums un palīdzība grūtībās. Šī iemesla dēļ viņus dažkārt mulsina šķietamā Dieva neesamība un ļaunuma uzplaukums labā un visaugstā Kunga klātbūtnē (kuru gan tas nemulsinātu?). Psalmu kā lūgšanu paradoksālais raksturs ir redzams dziesminieku reakcijās uz šķietamo Dieva klusēšanu. Citiem vārdiem sakot, psalmu autori uz šķietamo Dieva prombūtni reaģē tāpat kā uz Viņa klātbūtni.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. februārī.

Ļaunuma dienas

Izlasi Ps. 74:19–23 un Ps. 79:5–13. Kas šeit ir likts uz spēles?

Dziesminieks cenšas aptvert lielo cīņu starp Dievu un ļaunā spēkiem, un viņš norāda uz Dieva neizmērojamo pacietību, kā arī uz Viņa bezgalīgo gudrību un spēku.

Ļaunuma problēma Psalmos ir pirmkārt teoloģiska. Tas neizbēgami attiecas uz ļaunajiem darbiem par Dievu. Tādējādi Jeruzalemes un tempļa iznīcināšana galvenokārt tiek uzskatīta par dievišķu negodu, jo tā deva pagāniem iespēju zaimot Dievu. Dieva mantojums (Israēla tauta) ir Viņa dievišķās izredzētības un derības zīme (5. Moz. 4:32–38, 5. Moz. 32:8, 9), kas nekad nepievils. Izpratne par Dieva mantojumu ietver arī beigu laika dimensiju, jo kādu dienu visas tautas kļūs par Dieva mantojumu un Viņam kalpos. Fakts, ka citas tautas iekaro Dieva mantojumu, apdraud šos dievišķos apsolījumus.

Nav šaubu, dziesminieks atzīst, ka grēki ir sabojājuši cilvēku derības attiecības ar Dievu un izsaukuši visas izrietošās sekas (Ps. 79:8, 9). Cilvēku izdzīvošana ir atkarīga tikai no Dieva žēlīgās iejaukšanās un derības saiknes atjaunošanas ar grēka izpirkšanas palīdzību. “Dievs, mūsu glābējs” apliecina uzticību Savas derības apsolījumiem (Ps. 79:9).

Tomēr svarīgāka par Israēla veiksmes atjaunošanu ir Dieva rakstura aizstāvēšana pasaulē (Ps. 79:9). Ja tautu ļaunās darbības paliks nesodītas, pierādīsies, ka Dievs ir zaudējis Savu spēku (Ps. 74:19–23, Ps. 83:17–19, Ps. 106:47). Tikai tad, kad Dievs izglābs Savu tautu, Viņa vārds tiks attaisnots un paaugstināts.

Tas pats princips pastāvēja arī toreiz. Mūsu grēki, mūsu atkāpšanās, mūsu ļaunie darbi var radīt neslavu ne tikai mums pašiem, bet, vēl ļaunāk, Dievam, kura vārdu mēs apliecinām. Nepareizai rīcībai var būt kaitīga garīga ietekme uz mūsu liecību un misiju. Cik daudz cilvēku ir noraidījuši mūsu ticību to cilvēku, kas sludina Kristus vārdu, darbības dēļ?

“Dieva gods un Kristus gods ir saistīts ar Viņa ļaunu rakstura pilnveidošanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 671. lpp. oriģ.) Kā tu saproti šo svarīgo patiesību, un kā tai vajadzētu izpausties tavā kristīgajā dzīvē?

Uz nāves sliekšņa

Izlasi Ps. 41:2–5, Ps. 88:4–13 un Ps. 102:3–5, 11, 23, 24. Kādas pieredzes apraksta šie panti? Kādā ziņā tu vari identificēties ar to, ko šeit lasām?

Šis lūgšanas par glābšanu no slimībām un nāves parāda, ka Dieva bērni nav atbrīvoti no šīs pasaules ciešanām. Psalmi atklāj dziesminieka briesmīgās ciešanas. Viņš ir bez spēka, nokalst kā zāle, nevar ēst, nošķirts ar mirušajiem, guļ kā nokautais kapā, pretīgs saviem draugiem, cieš un ir izmisumā. Viņa kauli pielīp pie ādas.

Daudzi Psalmi atklāj, ka Kungs ir pieļāvis bēdas Israēla nepaklausības dēļ. Dziesminieks atzīst, ka grēks var atnest slimību, tāpēc viņš atsaucas uz piedošanu, kas nāk pirms dziedināšanas (Ps. 41:4, 5). Tomēr daži psalmi, tādi kā Ps. 88 un Ps. 102, atzīst, ka Dieva ļaunu nevainīgās ciešanas ir dzīves fakts, lai arī cik grūti to būtu pieņemt.

Ps. 88 Dievs tiek apsūdzēts par to, ka ir novedis dziesminieku līdz nāves sliekšnim (Ps. 88:6–8). Ievēro tomēr, ka pat tad, kad tiek izteiktas pārdrošākās sūdzības, žēlības ir ticības rīcība, jo, ja Kungs Savā visvarenībā ir pieļāvis bēdas, Viņš var arī atjaunot Sava bērna labklājību.

Pie kapa malas dziesminieks atceras Dieva brīnumus, mīlošo laipnību, uzticību un taisnību (Ps. 88:10–12). Neskatoties uz sajūtu, ka Dievs viņu ir satriecis, dziesminieks turas pie Dieva. Lai gan viņam jācieš, viņš nenoliedz Dieva mīlestību un zina, ka Dievs ir viņa vienīgais glābiņš. Šie aicinājumi liecina, ka dziesminieks pazīst ne tikai ciešanas, bet arī labi pazīst Dieva žēlastību un to, ka tie ne vienmēr izslēdz cits citu.

Īsāk sakot, gan tas, ka Dievs pieļauj ciešanas, gan Viņa atbrīvošana no tām ir Viņa augstākās varas apliecinājums. Apzināšanās, ka Dievs valda, iedveš cerību. Kad lasām Ps. 88 Kristus ciešanu gaismā, mūs satriec Viņa mīlestības dziļums, kurā Viņš bija gatavs pārkāpt nāves sliekšni cilvēces labā.

Padomā par Jēzu pie krusta un to, ko Viņš cieta grēka dēļ. Kā šai realitātei, ka Dievs Kristū cieta vēl vairāk nekā jebkurš no mums, vajadzētu palīdzēt mums saglabāt ticību pat ciešanu un pārbaudījumu laikā?

Kur ir Dievs?

Izlasi Ps. 42:2–4, Ps. 63:2, Ps. 69:2–4 un Ps. 102:2–8. Kas dziesminiekam rada lielas sāpes? _____

Dziesminieku nomoka ne tikai personiskās un kopīgās ciešanas, bet šķietami arī Dieva uzmanības trūkums pret Savu kalpu grūtībām. Dieva prombūtne ir jūtama kā spēcīgas slāpes sausā zemē (Ps. 42:2–4, Ps. 63:2) un mirstīgā ciešanas (Ps. 102:3–5). Dziesminieks jūtas attālināts no Dieva un salīdzina sevi ar vientuļiem putniem. “Es esmu kā tuksneša pelikāns; Es esmu kā tuksneša pūce. Es guļu nomodā un esmu kā zvirbulis viens pats uz mājas jumta.” (Ps. 102:7, 8, angļu NKJV)

Tuksneša pieminēšana uzsver izolētības no Dieva sajūtu. Putns “viens uz mājas jumta” atrodas ārpus ligzdas, atdusas vietas. Dziesminieks sauc Dievu “no dziļumiem”, it kā viņu apņemtū vareni ūdeņi un iegrimtu “dziļā purvā” (Ps. 69:2–4, Ps. 130:1). Šajos ainojumos ir attēlota nomācoša situācija, no kuras nav iespējams izvairīties bez dievišķas iejaukšanās.

Izlasi Ps. 10:12, Ps. 22:2, Ps. 27:9 un Ps. 39:13. Kā dziesminieks atsaucas uz Dieva šķietamo klātneesamību? _____

Zīmīgi, ka dziesminieki apņemas neklusēt, piedzīvojot Dieva klusēšanu. Viņi nelokāmi tic lūgšanai, jo lūgšana ir vērsta uz dzīvo un žēlsirdīgo Dievu. Dievs joprojām ir tur, pat tad, kad Viņa šķietami nav. Viņš joprojām ir tas pats Dievs, kas tos dzirdēja pagātnē, un tāpēc viņi ir pārliecināti, ka Viņš tos dzird arī tagad.

Ģadījumi, kad Dievs klusē, liek dziesminiekiem pārbaudīt sevi un meklēt Dievu – ar grēku atzīšanu un pazemīgu nožēlu. Viņi zina, ka Dievs nepaliks klusu mūžīgi. Psalmi parāda, ka komunikācijai ar Dievu ir jāturpinās, lai arī kādi būtu dzīves apstākļi.

Ko mēs varam mācīties no dziesminieka reakcijas uz šķietamo Dieva klātneesamību? Kā tu reaģē brīžos, kad Dievs šķiet kluss? Kas uztur tavu ticību? _____

Vai Viņa apsolījums ir cietis neveiksmi uz visiem laikiem?

Izlasī Ps. 77. Kādu pieredzi piedzīvo autors?

Ps. 77 sākas ar lūgumu Dievam pēc palīdzības, kas ir piepildīts ar žēlabām un sāpīgu pagātnes atminēšanos (Ps. 77:2–7). Viņa dziesminieka būtība ir sērīgi pievērsta Dievam. Viņš atsakās saņemt mierinājumu no jebkāda atvieglojuma, izņemot to, kas nāk no Dieva.

Tomēr Dieva atcerēšanās, šķiet, pastiprina viņa ciešanas. “Kad es atceros Dievu, es vaidu.” (Ps. 77:4, angļu ESV) Ebreju valodā “hamah”, “vaidēt”, bieži attēlo trakojošu udeņu šalkoņu (Ps. 46:4). Tāpat visa dziesminieka būtne ir intensīva nemiera stāvoklī.

Kā Dieva atminēšanās var radīt tik spēcīgu trauksmi? Virkne satraucošu jautājumu atklāj viņa ciešanu cēloni (Ps. 77:8–10): vai Dievs ir mainījies? Varbūt Dievs ir pametis Savu derību?

Krasais kontrasts starp Dieva pestīšanas darbiem pagātnē un Viņa šķietamo neesamību tagadnē liek dziesminiekam justies Dieva pamestam. Ja Dievs ir mainījies, tad viņam nav cerības – secinājums, ko viņš cenšas noraidīt.

Tikmēr dziesminieks nevar aizmigt, jo Kungs tur viņu nomodā (Ps. 77:5). Tas atgādina citus Bībeles varoņus, kuru bezmiegu Dievs ar nolūku izmantoja, lai īstenotu savus mērķus (1. Moz. 41:1–8, Est. 6:1, Dan. 2:1–3). Ilgā bezmiega nakts liek psalmu sacerētājam pārdomāt Kunga pagātnes glābšanas darbus, taču ar jaunu apņēmību (Ps. 77:6, 11).

Pārliecība, ko psalmu autors saņem no Dieva, nesastāv no paskaidrojumiem par viņa personīgo situāciju, bet gan no Dieva uzticības un uzticamības apstiprinājuma (tāpat kā līdza gadījumā). Dziesminieks tiek mudināts gaidīt uz Kungu ticībā, zinot, ka Viņš ir tas pats Dievs, kurš Israēla pagātnē darīja brīnumus (Ps. 77:12–19). Psalmu autors arī apzinās, ka “nemaz nebija manāmas Tavas pēdas” (Ps. 77:20), atzīstot Dieva vadību pat situācijās, kurās Viņa klātbūtne cilvēka acīm nav manāma. Dziesminieks atzīst, ka Dievs ir vienlaikus atklāts un apslēpts, un tāpēc viņš slavē Kunga noslēpumainos un augstākās vadības ceļus.

Padomā par mirkliem pagātnē, kad Kungs darbojās tavā dzīvē. Kā šī patiesība var palīdzēt tev tikt galā ar to, ko tu piedzīvo šobrīd?

Lai taisnie netiktu kārdināti

Izlasi Ps. 37:1, 8, Ps. 49:6–8, Ps. 94:3–7 un Ps. 125:3. Kādu cīņu piedzīvo dziesminieks?

Šie psalmi apraud pašreizējo ļauno labklājību un izaicinājumu, ko šis fakts rada taisnajiem. Ļaunajiem ne tikai klājas labi, bet reizēm viņi arī atklāti nicina Dievu un apspiež citus. Satraucošā problēma ir šāda: kamēr pār pasauli valda “ļauņuma zizlis” (Ps. 125:3, angļu NKJV), šķiet, ka “taisnības zizlis” (Ps. 45:7, angļu NKJV) nedarbojas. Kāpēc gan nepadoties un nepieņemt ļaunumu, kā to dara citi?

Izlasi Ps. 73:1–20, 27. Kas izved dziesminieku cauri krīzei? Kāds gals sagaida tos, kas uzticas tukšām lietām? (Sk. arī 1Pt. 1:17)

Koncentrējoties uz pašreizējo pasaulē notiekošo netaisnību, dziesminieks nespēja ieraudzīt kopskatu no Dieva perspektīvas. Problēma, ko ļauno labklājība radīja viņa ticībai, bija nepārvarama; viņš arī uzskatīja, ka viņa arguments par ticības nederīgumu ir balstīts uz realitāti.

Tomēr Ps. 73 parāda, ka “šīs lietas izsmej tos, kas ignorē šī psalma pirmo pantu, visa psalma kopsavilkumu: ‘Cik labs Israēla Dievs ir tiem, kam ir taisna sirds!’” (Johannes Bugenhagen “Reformation Commentary on Scripture” (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2018), 11. lpp.)

Dziesminieks tiek aizvests uz svētnīcu, Dieva augstākās valdīšanas vietu, un tur viņam tiek atgādināts, ka “šodiena” ir tikai viena mozaīkas daļiņa, un viņam jādomā par “galu”, kad ļaunajiem nāksies saskarties ar Dieva tiesu. Tas, ka dziesminieks saprata šo patiesību svētnīcā un atzinās savās iepriekšējās muļķīgajās domās, liecina, ka realitāti var aptvert tikai ar garīgu ieskatu, nevis ar cilvēka loģiku.

Kā apsoliņums par Dieva sodu pār pasauli un visu tās ļaunumu sniedz jums mierinājumu, piedzīvojot to, ka tik daudz ļaunuma tagad paliek nesodīts?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 56; Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Prieks Kungā” (115.–126. lpp. oriģ.).

Dieva ļaudis – tāpat kā psalmu autori – visos laikos domājuši, kā dziedāt Kunga dziesmas “svešā zemē”. Mūsu ticība Kunga augstākajai varai dažkārt tiek nopietni apšaubīta, un mēs sākam apsvērt, vai Dievs tiešām kontrolē situāciju un vai tiešām Viņš ir tik spēcīgs un labs, kā teikts Svētajos Rakstos.

Bībeles ticība bieži vien nozīmē nedrošību un spriedzi tikpat lielā mērā kā pārliecību un drošību. Dažreiz nenoteiktība un spriedze, it īpaši, saskaroties ar ļaunumu un šķietamo Dieva prombūtni, var būt gandrīz nepanesama. Tomēr pārliecības trūcumam nevajadzētu būt saistītam ar Dievu, Viņa mīlošo un taisnīgo raksturu un uzticamību. Psalmu autori varbūt bija nedroši par nākotni, taču viņi bieži atsaucās uz Dieva nezūdošo mīlestību un uzticību (Ps. 36:5–10; Ps. 89:3, 9).

Arī mums jāseko tam pašam paraugam. “Sakopojiet visus savus spēkus, lai skatītos augšup, nevis uz leju, uz savām grūtībām; tad jūs savā ceļā nekad nenogursiet. Drīz vien jūs aiz padebeša ieraudzīsiet Jēzu izstiepjam savu roku, lai jums palīdzētu; un viss, kas jums jādara, ir vienkāršā ticībā pasniegt Viņam pretī savu roku un ļaut sevi vadīt. Uzticoties Viņam, jūs ticībā Jēzum tiksiet piepildīti ar cerību.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 578., 579. lpp. oriģ.)

Periodi, kad Dievs “slēpj Savu vaigu”, nemazina lūgšanas efektivitāti. Gluži pretēji, šie gadījumi liek dziesminiekiem pārbaudīt sevi, atcerēties Dieva glābšanas darbus pagātnē un meklēt Dievu, atzīstot grēkus un izsakot pazemīgus lūgumus (Ps. 77:11–13, Ps. 89:47–53). “Ticība pieaug spēkā tad, kad jācīnās ar šaubām un pretestību. Šādos pārbaudījumos gūtie piedzīvojumi ir vērtīgāki par visdārgākajiem dimantiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 555. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādu spriedzi dziesminieki piedzīvoja, saskaroties ar ļaunumu? Ar kādu līdzīgu spriedzi jūs esat saskārušies un kā ar to tikāt galā? Kā jūs toreiz saglabājāt savu ticību?

2. Kur meklēt atbildes, kad mūsu ticību Dievam izaicina grūtības vai cilvēki, kuru pašu ciešanas liek apšaubīt Dieva labestību un spēku?

3. Kā jūs atbildat uz izplatīto jautājumu par ļaunumu pasaulē, ko radījis un uztur visvarenais mīlestības Dievs? Kā lielās cīņas motīvs palīdz vismaz kaut nedaudz atbildēt uz šo izaicinošo domu?